

Kralj in kmet.

met, kateremu je toča uničila ves pridelek, je prišel jokajoč h kralju. „Kaj ti je?“ ga nagovori vladar. „Mogočni kralj,“ reče ponižno kmet, „toča mi je pobila vse; s čim naj preživim svojo družino?“

„Jaz ti ne morem pomagati,“ dé kralj. „Lahko mi pomorete, ako hočete. Dajte mi kako službo na dvoru! Ravnokar sem slišal, da vam je umrl minister.“ — „Torej minister bi bil rad?“ se začudi kralj. „Dobro“, nada! ljuje po kratkem premisleku. „bodi torej moj minister. Toda ne misli, da je ministrova boljša kakor kmetova. Minister ima še več skrbi, kot kdo drug; še celo večje.“ — „Dobro, bodem poizkusil“, vsklikne kmetič.

Kralj se je smejal nepremišljenim besedam preprostega kmetiča, toda bil je mož-beseda. Še isti dan je dal odkazati svojemu novemu ministru lepo stanovanje v svoji palači. Kmet je bil ves srečen; ni vedel, kaj bi storil od veselja. — Drugega dne pa ga pokliče kralj predse in mu reče: „Prišli so poslanci iz tujega kraljestva in so mi napovedali vojsko. Ker sem sedaj nekoliko bolehen, ne morem iti sam na vojsko; zato boš šel ti, minister, kot moj namestnik.“ Kmet se prestraši teh besed in pade pred kralja na kolena. Ko pa pride malo k zavesti, vzklikne: „Kako naj vodim vojsko, ko je ne znam? Plug voditi znam, toda vojsko voditi — to je druga!“ Kralj pa nadaljuje: „Če te pa premaga sovražnik, izgubiš glavo.“ Kmetič se še bolj prestraši in prosi kralja, naj ga odpusti iz službe, ker ostane rajši preprost kmet, kot mogočen gospod s tolikimi skrbmi. Ob slovesu pa mu dá kralj precejšno svoto denarja in poleg drugih naukov tudi ta-le:

„Bodi ponižen! Ne hrepeni po previsokem, za kar nisi sposoben!“

E. V.

